

gør de det, og indskrænker de sig dertil — og her stiller jeg mig paa et andet Standpunkt end Socialdemokraterne —, bør de have rundeligt Statstilskud. Det socialdemokratiske Standpunkt er det, at naar blot de faar Lov til at fungere videre som Arbejdsanvisningskontorer og fremdeles at overflødiggøre den Institution, som er lovskabt i Dag, saa kan det saamænd være ligegyldigt, om de faar lidt mere eller lidt mindre i Statstilskud. Jeg ønsker, de skal trives og blomstre, men jeg ønsker ogsaa, at de indskrænker sig til loyalt at opfylde den Opgave, der i sin Tid var tiltænkt dem. Det er Forskellen mellem det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og mig i denne Sag.

Da jeg selvfølgelig ikke kan gaa nærmere ind paa, hvad der er sket i Udvalget, skal jeg indskrænke mig til overfor den ærede Formand for Udvalget (N. C. Jensen) at sige, at [jeg i et og alt fastholder min Fremstilling; Ordet „Forretningsorden“ er ganske vist ikke brugt, men saaledes som Ytringerne faldt, maatte enhver forstaa, at jeg tænkte paa og sigtede til den Ordning, de Regler, som gjaldt; om jeg saa brugte Ordet „Forretningsorden“, hvori disse er samlede, eller ikke, er i denne Sammenhæng ganske underordnet og ligegyldigt. Jeg fastholder altsaa min Fremstilling i et og alt, ogsaa den Protest, jeg i saa Henseende fremkom med, og overfor det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds, som ogsaa mente at burde blande sig i denne Ting, som i og for sig ikke vedkommer ham, da han hverken er Udvalgets Ordfører eller Formand, maa jeg sige, at jeg kender ikke noget til, at der skulde være sket noget i Landstingets Udvalg om denne Sag, som kunde jvnstilles med eller skulde være værre end det, her er sket; selv om saa var, kunde det dog aldrig nogen Sinde diskulperer den ærede Formand ved denne Lejlighed. Det, at der er begaaet en Fejl det ene Sted, kan dog ikke være nogen Undskyldning for, at der er gjort Fejl et andet Sted.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) brugte det Udtryk, at saaledes som Arbejdsanvisningsloven nu var vedtaget, var der sket den ønskelige Sammenslutning mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedskasserne. Ja, det er rigtigt: den fra hans Standpunkt ønskelige, men ingenlunde den nødvendige, for at Arbejdsløshedskasserne kan blive befriet for den Byrde, som det rettelig set er, at de skal beskæftige sig med den dem

i Virkeligheden ganske uvedkommende Opgave.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) talte om, at jeg kunde, lige saa meget det skulde være, fornægte Kompromisset mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, saa bestod det alligevel. Men jeg har jo ingenlunde fornægter Kompromisset mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, jeg har i den Grad staaet paa det Kompromisstandpunkt, at det, jeg fordrer, netop er, at det bliver hæderligt og effektivt gennemført. Men det vil det ikke blive, der [vil ikke blive skabt en saadan paritetisk Arbejdsanvisning, saalænge Arbejdsgiverne har under sig eller i Ryggen paa sig en af Arbejderne alene besørget Arbejdsanvisning i Arbejdsløshedskasserne. Det er altsaa mig, der staaer paa Kompromisets Standpunkt, og ingenlunde det ærede Medlem.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds dvælede ved den ny indsatte § 2. Jeg skal gerne indrømme ham, at den praktiske Udførelse heraf sikkert vil støde paa Vanskeligheder. Det synes ikke, at Lovgiverne paa dette Punkt fuldkomment har klaret sig den for min nationaløkonomiske Bevidsthed ganske afgørende Forskel mellem Lønarbejderen paa den ene Side, som er den eneste i hele Samfundet, der kan blive arbejdsløs, og Arbejdsherren, Driftsherren paa den anden Side, som nu een Gang maa have Driftsrisikoen under vor nuværende Samfundsordning. Men i Modsætning til det ærede Medlem anser jeg ingenlunde denne Bestemmelse for „gammelt Jern“, men snarere, hvis jeg skulde bruge et Billede, for et ufuldbaarent Føster. Der ligger ganske sikkert deri en god, sund socialpolitisk Tanke. Jeg tror, som det ærede Medlem, ikke, det vil være ret muligt paa Grundlag af denne Paragraf, der i sidste Øjeblik stikkes ind i Loven, at gennemføre det, der egentlig har forsvævet Lovgiverne, men jeg tror, der ligger en Spire til noget rigtigt deri, nemlig, at ogsaa den lavere Mellemand kan faa Samfundets Støtte under saadanne store økonomiske Kriser, hvor det ikke med Rette kan bebrejdes den enkelte Driftsherre at have disponeret forkert, men hvorunder han — og det gælder navnlig store, det lille Samfund uvedkommende, Aarsager — svækkes for lange Tider.

Endelig skal jeg under Hensyn til denne Sags fortsatte Behandling udtale min Beklagelse over den Tone, som er blevet brugt overfor Landstinget, det